

Toelichting op de Legesverordening Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier 2013

Algemeen

Op grond van de Waterschapswet is het hoogheemraadschap bevoegd rechten te heffen ter zake van onder meer het genot van door of vanwege het bestuur van het hoogheemraadschap verleende diensten en het behandelen van verzoeken tot het verlenen van vergunningen of ontheffingen (art. 113 en 115, eerste lid, onderdeel b en c, Waterschapswet). De hier bedoelde rechten worden algemeen aangeduid als leges. Voor de heffing en invordering worden deze leges aangemerkt als een waterschapsbelasting (art. 115, tweede lid, Waterschapswet). De heffing geschiedt op basis van een belastingverordening (art. 111 Waterschapswet). Deze Legesverordening is derhalve aan te merken als een belastingverordening.

Ingevolge deze verordening worden leges geheven voor een drietal categorieën diensten, te weten:

- het verstrekken van documenten;
- het doen van nasporingen in het archief;
- het behandelen van verzoeken om vergunningen en ontheffingen.

De Legesverordening 2013 vervangt de Legesverordening 2010. Bij de Legesverordening 2010 is de tarieventabel aangepast in verband met de invoering van de Waterwet. Op grond van die wet zijn enkele nieuwe categorieën vergunningen in de verordening geïntroduceerd, zoals voor lozingen op oppervlaktewaterlichamen en voor onttrekking van grondwater. Tevens zijn de tarieven aangepast, wat sinds 2003 niet meer gebeurd was.

De aanpassing in 2013 heeft voornamelijk ten doel de tarieven voor bepaalde categorieën vergunningaanvragen meer te verfijnen en nauwkeuriger af te stemmen op de werkelijke behandelingstijd. Daarbij is gebruik gemaakt van de ervaringen met de vergunningverlening onder de Waterwet in de afgelopen jaren. Dit heeft onder meer geresulteerd in een andere, meer genuanceerde tariefstelling voor vergunningaanvragen met betrekking tot grondwateronttrekkingen. Ook is bij sommige categorieën vergunningaanvragen meer rekening gehouden met het herhalings-effect ingeval van gecombineerde werken en grotere tracélengtes van identieke werken.

Verder is in de nieuwe tarieventabel rekening gehouden met nieuwe uitvoeringstechnieken, waardoor aantasting van waterstaatswerken bij werkzaamheden wordt voorkomen of beperkt en de vergunningverlening wordt vereenvoudigd. Dit is bijvoorbeeld het geval bij het inwendig renoveren (*relinen*) van leidingen, het inblazen van kabels in mantelbuizen en het gestuurd boren van leidingen.

Ten slotte is de verordening aangepast aan het Besluit algemene regels voor inrichtingen milieubeheer (Activiteitenbesluit), waarbij een aantal bedrijfscategorieën is vrijgesteld van lozingsvergunningen.

Voor het overige is de verordening in essentie niet gewijzigd. Ook zijn de tarieven in het algemeen niet verhoogd. Alleen op onderdelen is de tariefstelling gewijzigd.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1 – Begripsomschrijvingen

Dit artikel bevat enkele begripsomschrijvingen. De heffings- en de invorderingsambtenaar zijn de functionarissen die op grond van de Waterschapswet door het dagelijks bestuur als respectievelijk ambtenaar belast met de heffing van waterschapsbelastingen en ambtenaar belast met de invordering van waterschapsbelastingen zijn aangewezen.

Artikel 2 – Aard van de heffing en belastbaar feit

Dit artikel bevat de aanduiding van de heffing en van het belastbare feit, namelijk het verlenen van diensten. De concretisering vindt plaats in de bij de verordening behorende tabel.

Met betrekking tot verzoeken om vergunningen is ervoor gekozen het in behandeling nemen van de aanvraag aan te merken als belastbaar feit, en niet de toekenning of verlening van de vergunning. Dit houdt in dat ook leges verschuldigd zijn ingeval de gevraagde vergunning wordt geweigerd of de aanvraag wordt ingetrokken voordat daarop is beschikt. Reden daarvoor is dat ook in die gevallen aanmerkelijke kosten voor de behandeling van de aanvraag gemaakt kunnen zijn. Dit is in overeenstemming met artikel 115 Waterschapswet, waarin het behandelen van verzoeken als belastbare dienst wordt aangemerkt. Ook volgens vaste rechtspraak is legesheffing in dergelijke gevallen toegestaan. Voorwaarde is wel dat er werkzaamheden zijn verricht om de aanvraag te behandelen. Ook een globale beoordeling van een vergunningaanvraag, bijvoorbeeld om te bezien of alle noodzakelijke stukken voor een inhoudelijke behandeling aanwezig zijn, is voldoende om van een belastbare dienstverlening te spreken.¹ Daarentegen kan het alleen inboeken en registreren van een vergunningaanvraag en het verzenden van een ontvangstbevestiging niet worden beschouwd als in behandeling nemen.²

Het tarief voor het in behandeling nemen van een aanvraag om vergunning die wordt ingetrokken alvorens daarop is beschikt of waarop negatief wordt beschikt komt overeen met het tarief dat geldt wanneer de vergunning wordt verleend. Voor de behandeling van een vergunningaanvraag maakt het immers niet uit of de vergunning uiteindelijk wel of niet wordt verleend. Wel is daarvoor in de tarieventabel een maximumbedrag opgenomen. Wanneer toepassing van de tarieventabel in een dergelijk geval toch tot een onredelijke uitkomst leidt, biedt artikel 10 van de verordening nog de mogelijkheid vrijstelling, vermindering of teruggaaf van verschuldigde leges te verlenen, hetzij op aanvraag, hetzij ambtshalve. Dit komt tegemoet aan de behoefte in de praktijk om flexibel om te gaan met vergunningaanvragen van particulieren die vaak lichtvaardig worden ingediend en waarvan met weinig moeite kan worden vastgesteld dat ze niet tot inwilliging kunnen leiden. Het heffen van substantiële legesbedragen in zo'n geval wordt onredelijk geacht.

De heffing van leges is beperkt tot aangevraagde vergunningen, ontheffingen en daarmee vergelijkbare vrijstellingen en toestemmingen. Voor ambtshalve verleende vergunningen is geen legesheffing mogelijk. In dat geval is er geen aanvraag tot het verlenen van diensten, maar wordt verlening van een vergunning door het bestuursorgaan om andere redenen noodzakelijk of gewenst geacht. Hetzelfde geldt voor ambtshalve wijziging van vergunningen. Ook voor meldingen en soortgelijke kennisgevingen is legesheffing niet mogelijk. Het in behandeling nemen van meldingen strekt namelijk niet tot het al dan niet verstrekken van een door de indiener van de kennisgeving benodigde vergunning.

¹ HR 21 december 2007, Belastingblad 2008/764

² Hof Arnhem 12 november 2008, LJN: BG4936

Een melding of kennisgeving heeft ten doel het bestuursorgaan in staat te stellen te beoordelen of nadere eisen moeten worden gesteld of om de controle door het bestuursorgaan te vergemakkelijken. Hierdoor overheerst het publieke karakter en kan niet worden gesproken van een door de overheid verleende dienst.

Artikel 3 – Belastingplicht

Deze bepaling bevat de aanwijzing van de belastingplichtige. De aanvrager van de dienst en degene ten behoeve van wie de dienst wordt aangevraagd zijn beiden hoofdelijk aansprakelijk voor de betaling van de verschuldigde leges. Dit houdt in dat beiden aangesproken kunnen worden tot betaling van het volledige bedrag en zij zelf een verhaalsrecht hebben op de ander.

Algemeen geldt dat de dienst moet zijn aangevraagd. Dit houdt in dat bij ongevraagde diensten, zoals het ambtshalve verlenen van vergunningen, legesheffing niet mogelijk is (zie ook de toelichting bij artikel 2).

Het verschuldigde legesbedrag hoeft niet vooraf aan de aanvrager te worden meegedeeld.³ Uitzondering hierop vormen de kosten van extern advies. Deze dienen vooraf te zijn begroot en door de aanvrager geaccordeerd.

Artikel 4 – Heffingsmaatstaven en tarieven

De bij de verordening behorende tabel geeft aan naar welke maatstaven de leges geheven worden en volgens welke tarieven.

Met betrekking tot de tarieven bepaalt de Waterschapswet alleen dat deze zodanig worden vastgesteld dat de geraamde baten niet uitgaan boven de geraamde lasten terzake. Verder geldt voor de hoogte van de tarieven geen formele beperking. Volgens constante rechtspraak staan de leges tarieven uitsluitend ter beoordeling van het orgaan dat bevoegd is deze vast te stellen, tenzij ze boven de wettelijke limiet uitgaan of leiden tot een onredelijke en willekeurige belastingheffing. Daarbij geldt dat bij de toetsing aan de wettelijke opbrengstlimiet niet gaat om het kostendekkingspercentage per dienst of groep van diensten, maar om de kostendekking van alle in de verordening opgenomen diensten. Verder geldt dat, gegeven de vrijheid die de wetgever heeft willen toekennen bij het kiezen van de heffingsmaatstaven en het bepalen van de daaraan gekoppelde tarieven, een beperkte winst op een bepaalde categorie diensten op zichzelf geoorloofd is. Dit brengt met zich mee dat onderlinge verschillen in – op zichzelf geoorloofde – kostendekkingspercentages tussen groepen van diensten (zg. kruissubsidiëring) niet in strijd zijn met de wet of met enig algemeen rechtsbeginsel. Een motivering van die verschillen is niet vereist. Verder geldt dat tussen de hoogte van de geheven leges enerzijds en de omvang van de ter zake verstrekte diensten of de gemaakte kosten anderzijds geen rechtstreeks verband vereist is.⁴

De tariefstructuur in de tarieventabel is zodanig dat er steeds een duidelijke samenhang is tussen de hoogte van de leges en de gemiddelde omvang van de dienstverlening. Hiertoe is onder meer de cumulatieve werking van maatstaf en tarief bij meer gelijksoortige werkzaamheden beperkt.

De leges zijn verschuldigd naast andere kosten en rechten die door het hoogheemraadschap aan derden moeten worden betaald. Daaronder vallen niet de kosten van verplichte of onverplichte publicatie van aangevraagde of verleende vergunningen. Deze kosten zijn in de leges tarieven verdisconteerd.

³ Hof 's-Gravenhage 15 april 1998, Belastingblad 1998/851

⁴ O.m. HR 14 augustus 2009, Belastingblad 2009/1214; LJN: BI1943

Artikel 5 – Wijze van heffing

Leges kunnen worden geheven bij wege van aanslag of op andere wijze (art. 125 Waterschapswet). Om de heffing en inning van leges zo praktisch mogelijk te laten verlopen is bepaald dat de vordering behalve schriftelijk ook mondeling kan plaatsvinden. De dagtekening van de kennisgeving is van belang voor de termijn van zes weken waarbinnen bezwaar kan worden gemaakt tegen een aanslag.

Bij gebreke van een schriftelijke kennisgeving geldt als dagtekening de datum waarop het gevorderde bedrag ter kennis van de belastingplichtige is gebracht (art. 125, tweede lid, Waterschapswet). Er wordt van uitgegaan dat ook bij mondelinge kennisgeving en contante betaling altijd een gedagtekend betalingsbewijs wordt vertrekt, zodat de belastingplichtige naderhand alsnog bezwaar kan maken. In dat geval geldt de datering van het betalingsbewijs als dagtekening van de kennisgeving en datum van aanvang van de bezwaartermijn.

Artikel 6 – Minimaanslag of te vorderen bedrag

Ter beperking van administratieve kosten die samenhangen met legesheffing en -invordering is in dit artikel een minimaanslag- of -vorderingsbedrag opgenomen. Wanneer het verschuldigde bedrag het minimumbedrag niet overschrijdt, wordt de aanslag niet opgelegd.

Voor de toepassing van deze bepaling worden meerdere aanslagen of vorderingen die op één aanslagbiljet of in één vordering verenigd zijn, aangemerkt als één aanslag of vordering. Dit is bepaald in artikel 115a Waterschapswet. Ingevolge artikel 125a, tweede lid, Waterschapswet geldt dit op overeenkomstige wijze voor vorderingen die op andere wijze worden gedaan.

Artikel 7 – Vrijstellingen

In een aantal gevallen is de heffing van leges voor verstrekking van documenten op grond van wettelijke voorschriften niet toegestaan of gelden er wettelijke (maximum)tarieven. Ook zijn er gevallen waarin legesheffing voor het verstrekken van documenten ongewenst is. Dat laatste is het geval bij het verstrekken van stukken voor wetenschappelijke of onderwijsdoeleinden en voor voorlichtingsdoeleinden. In dat geval geschiedt de verstrekking van documenten alleen of mede ter bevordering van kennis en informatie over het hoogheemraadschap en ligt heffing van leges niet in de rede. Ook voor het verstrekken van stukken aan overheidslichamen of aan de rechterlijke macht is een vrijstelling opgenomen. Hierbij gaat het om stukken die in het kader van de taakuitoefening, het toezicht of een juridische procedure worden overgelegd. Ook daarvoor ligt legesheffing – zo al mogelijk – niet in de rede.

Ten slotte is een vrijstelling opgenomen voor de behandeling van aanvragen om vergunning of andere diensten, voor zover die aanvragen voortvloeien uit werkzaamheden door of in opdracht van het hoogheemraadschap zelf of van werkzaamheden die daarvan een direct gevolg zijn. Het gaat hierbij om vergunningplichtige werkzaamheden die derden moeten uitvoeren als direct gevolg van werkzaamheden van het hoogheemraadschap. Hiervan is bijvoorbeeld sprake bij de verlegging van leidingen door nutsbedrijven wegens aanleg of versterking van waterkeringen of wegens wegreconstructies die door of vanwege het hoogheemraadschap worden uitgevoerd.

In de tarieventabel zijn verder nog enkele vrijstellingen opgenomen met het karakter van een drempel. Pas wanneer de verleende dienst boven die drempel uitkomt – in aantallen of in tijd – zijn leges verschuldigd.

Artikel 8 – Betalingstermijnen

Artikel 9 van de Invorderingswet kent een regeling op het gebied van betaaltermijnen. Deze regeling is ook van toepassing op de invordering van waterschapsbelastingen. In een belastingverordening kan een hiervan afwijkende regeling worden opgenomen (art. 138, eerste lid, en 139, eerste lid, Waterschapswet).

Uitgangspunt voor de betaling van leges is dat die worden betaald op het moment waarop de vordering wordt gedaan. Wanneer de leges worden geheven bij aanslag of andere schriftelijke kennisgeving geldt een betaaltermijn van vier weken na de dagtekening.

Artikel 9 – Kwijtschelding

Van leges wordt geen kwijtschelding verleend. Leges vormen een betaling voor geleverde diensten en zijn als zodanig een vermijdbare heffing. Kwijtschelding ligt daarom niet in de rede. Ook de Kwijtscheldingsregeling van het hoogheemraadschap voorziet niet in kwijtschelding van leges.

Artikel 10 – Ontheffing, vermindering, teruggaaf

Leges zijn verschuldigd nadat de aanvraag om een vergunning in behandeling is genomen. Zoals aangegeven in de toelichting bij artikel 2 geldt dit ook na een eerste globale beoordeling, bijvoorbeeld om te controleren of alle benodigde gegevens bij de aanvraag zijn gevoegd. Daardoor kan het voorkomen dat de leges verschuldigd zijn, terwijl nog niet of nauwelijks behandelingskosten zijn gemaakt. Te denken valt aan gevallen waarin bij een eerste globale beoordeling blijkt dat geen vergunning nodig is of geen vergunning kan worden verleend. Dit artikel bevat een hardheidsclausule op grond waarvan in die gevallen ontheffing van de betalingsverplichting, vermindering van de aanslag of teruggaaf van betaalde leges kan worden verleend. De onderhavige bepaling dient in de praktijk naar billijkheid te worden toegepast.

Artikel 11 - Aanvraag

Dit artikel verwijst naar de wettelijke voorschriften voor het aanvragen en verlenen van een in de verordening voorziene vrijstelling, ontheffing, vermindering of teruggaaf. Op grond van artikel 132, eerste lid, van de Waterschapswet dient een dergelijk verzoek te worden gedaan binnen zes weken na de dagtekening van het aanslagbiljet. Daarnaast kan een dergelijke vrijstelling, ontheffing, vermindering of teruggaaf door de heffingsambtenaar ambtshalve worden verleend (artikel 134 Waterschapswet).

Artikel 12 – Nadere regels

Deze bepaling is in de verordening opgenomen om kenbaar te maken dat er in de praktijk, naast de in de verordening geregelde onderwerpen, nog andere onderwerpen voor de heffing en invordering van belang kunnen zijn. Op grond van artikel 123, vierde lid, Waterschapswet kunnen deze onderwerpen geregeld worden bij besluit van het dagelijks bestuur.

Artikel 13 – Intrekking, inwerkingtreding, ingangsdatum van de heffing en citeertitel

Dit artikel bevat de gebruikelijke overgangs- en slotbepalingen. Deze behoeven geen verdere toelichting.

Toelichting bij de tarieventabel

Toepassing tabel

De tarieven zijn in de tabel per soort dienstverlening gerubriceerd. Dit betreft achtereenvolgens:

- Hoofdstuk 1: Documenten
- Hoofdstuk 2: Bestuursstukken
- Hoofdstuk 3: Archief
- Hoofdstuk 4: Vergunningen en ontheffingen.

Hoofdstuk 1 (Documenten)

De tarieven zijn afgestemd op de grootte en omvang van de verschillende in de rubrieken genoemde documenten. Voor eenvoudige documenten (rubriek 1.1) is een servicevrijstelling opgenomen tot 10 exemplaren.

Voor documenten die worden verstrekt in het kader van een verzoek als bedoeld in de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) gelden de bedragen die zijn opgenomen in het Besluit tarieven openbaarheid van bestuur.⁵ Dit besluit geldt voor bestuursorganen die behoren tot de centrale overheid. Besturen van decentrale bestuursorganen kunnen zelf regels vaststellen ter uitvoering van de wet (art. 14, onderdeel b, Wob). Om praktische redenen is ervoor gekozen aan te sluiten bij de rijksregeling door de tarieven in genoemd besluit van toepassing te verklaren. Voordeel daarvan is dat geen discussie ontstaat over de tariefstelling. Bovendien worden de tarieven in het besluit periodiek aangepast.

Als gevolg van wisselende rechterlijke uitspraken heeft de laatste jaren ter discussie gestaan of het voldoen aan verzoeken op grond van de Wob het verlenen van een individuele dienst is, waarvoor kosten in de vorm van leges in rekening kunnen worden gebracht. Ingevolge een uitspraak van de Hoge Raad geldt thans als vaste lijn dat het openbaar maken van informatie op grond van de Wob geschiedt in het kader van de publieke taakuitoefening en geen dienst is die in overwegende mate een individualiseerbare dienstverlening vormt waarvoor leges geheven kunnen worden. Het verstrekken van informatie in de vorm van kopieën van documenten is dat echter wel en daarvoor mogen dan ook leges geheven worden.⁶ Inmiddels heeft de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties aangekondigd een wetsvoorstel voor te bereiden tot wijziging van de Wob. Daarbij zal in de wet worden bepaald dat voor het verstrekken van informatie ten hoogste de kosten van reproductie en uitlevering (zg. marginale verstrekkingskosten) in rekening kunnen worden gebracht.⁷ De regeling in deze verordening is daarmee in overeenstemming.

Voor het voldoen aan een verzoek als bedoeld in de artikelen 39 of 40 van de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) kunnen kosten in rekening worden gebracht overeenkomstig het Besluit kostenvergoeding rechten betrokkene Wbp.⁸ Dit besluit geldt ook voor decentrale overheden.

Hoofdstuk 2 (Bestuursstukken)

De tarieven voor bestuursstukken zijn afgestemd op de gemiddelde grootte en omvang van de verschillende in de rubrieken genoemde documenten. De tarieven gelden ook voor niet met name genoemde, maar in uitvoering ongeveer overeenkomende documenten.

⁵ Stb. 1993, 112

⁶ O.m. Rechtbank Alkmaar 19 januari 2012, LJN: BV9035

⁷ TK 2011-2012, 32 802, nr. 3

⁸ Stb. 2001, 305

Opgemerkt wordt nog dat de in dit hoofdstuk genoemde bestuursstukken in het algemeen ook op de internetsite van het hoogheemraadschap worden gepubliceerd en kosteloos kunnen worden gedownload.

Hoofdstuk 3 (Archief)

Het hiervoor opgenomen tarief geldt als vergoeding voor het doen van nasporingen in het archief door een daartoe gekwalificeerde ambtenaar. Het tarief geldt per kwartier, waarbij een servicevrijstelling geldt voor het eerste kwartier. Op grond daarvan kunnen eenvoudige verzoeken zonder legesheffing worden afgedaan.

Hoofdstuk 4 (Vergunningen en ontheffingen)

algemeen

Dit hoofdstuk heeft betrekking op vergunningen en ontheffingen. Met deze begrippen worden alle beschikkingen aangeduid waarbij een bij wettelijk voorschrift vereiste vergunning of toestemming wordt verleend of waarbij ontheffing of vrijstelling van een wettelijk voorschrift wordt verleend. Het gaat hierbij om beschikkingen krachtens publiekrechtelijke regelingen. Voor privaatrechtelijke toestemmingen kunnen geen leges worden geheven.

De rubrieken in hoofdstuk 4 zijn ingedeeld naar beheertaken of onderdelen daarvan, te weten watersysteem, vaarwegen en wegen.

tarieven

De tarieven zijn globaal afgestemd op het gemiddelde aantal uren dat met de behandeling van een aanvraag is gemoeid. Die tijdsbesteding is weer afhankelijk van de complexiteit van de activiteit of het werk waarop de aanvraag betrekking heeft, het belang van het beheerobject en de mate van aantasting daarvan.

De tarieven zijn ten opzichte van 2010 niet verhoogd. Nadat in 2010 een flinke verhoging is doorgevoerd – daarvóór waren de tarieven sinds 2003 niet verhoogd - is ervan afgezien nu de tarieven opnieuw te verhogen. Daarmee blijft de gemiddelde kostendekkendheid van de vergunningverlening, zoals berekend in 2010, ongeveer gelijk (zie tabel 1).

Tabel 1 Kostendekking vergunningverlening op basis van legestarieven 2010/2012

<i>Complexiteit vergunning</i>	<i>Gem. behandeltime in uren</i>	<i>Loonkosten per uur</i>	<i>Kosten</i>	<i>Legestartief 2010/2013</i>	<i>Kostendekking in %</i>
Eenvoudig	4,45	60	267	90	33,7
Complex	17,7	60	1062	300	28,2

lozingsvergunningen

In de tarieventabel zijn ook tarieven opgenomen voor het in behandeling nemen van aanvragen om vergunning voor het brengen van stoffen in oppervlaktewaterlichamen (art. 6.2, eerste lid, Waterwet). Sinds de invoering van de Waterwet kunnen voor dergelijke vergunningen ook leges worden geheven. De tarieven die hiervoor in de tabel zijn opgenomen zijn eveneens afgestemd op de gemiddelde behandelingsduur van een aanvraag. Daarbij wordt onderscheid gemaakt in vergunningen voor minder complexe, complexe en zeer complexe bedrijfsactiviteiten. De berekening van de tarieven is aangegeven in tabel 2.

Tabel 2 Berekening legestarieven lozingsvergunningen (art. 6.2 Waterwet)

<i>Complexiteit</i>	<i>Gem. behandeltijd in uren</i>	<i>Loonkosten per uur</i>	<i>Legestarief 2010/2013</i>
Minder complex	10	60	600
Complex	25	60	1500
Zeer complex	80	60	4800

Dezelfde tarieven gelden voor het behandelen van vergunningaanvragen voor het met behulp van een werk, niet zijnde een openbaar vuilwaterriool, brengen van water of stoffen op een zuiveringstechnisch werk van het hoogheemraadschap (art. 6.2, tweede lid, Waterwet). Welke bedrijfsactiviteiten als minder complex, complex en zeer complex worden aangemerkt is aangegeven in de tarieventabel onder rubriek 4.1.

grondwateronttrekkingen

Eveneens als gevolg van de Waterwet is het hoogheemraadschap belast met de vergunningverlening voor grondwateronttrekkingen, met uitzondering van enkele categorieën onttrekkingen waarvoor de provincie bevoegd gezag is gebleven (art. 6.4 Waterwet). Aangezien het ging om een nieuwe taak, waarmee nog geen ervaring bestond, is het tarief in 2010 gebaseerd op het legestarief van de provincie Utrecht en het hoogheemraadschap Amstel, Gooi en Vecht. Dit leidde tot een uniform tarief van € 2500,-, ongeacht de omvang van de onttrekking. Nu enkele jaren ervaring bestaat met de vergunningverlening voor grondwateronttrekkingen is een meer genuanceerd tarief opgenomen, dat afgestemd is op de omvang van de onttrekking.

Voor infiltratie in de bodem is geen tarief opgenomen. Als zelfstandige activiteit – dus zonder grondwateronttrekking – vindt dit vrijwel alleen plaats voor de drinkwatervoorziening. De vergunningverlening hiervoor is geen taak van het hoogheemraadschap.

Het beleid van het hoogheemraadschap is erop gericht kwalitatief goed grondwater zo veel mogelijk terug te brengen in de grond of te lozen op oppervlaktewater. Daarom is voor het terugbrengen van opgepompt grondwater in de bodem geen afzonderlijk legestarief opgenomen. Voor lozing van opgepompt grondwater op oppervlaktewater geldt een vrijstelling van het legestarief voor lozingen als bedoeld in rubriek 4.1.

legesvrijstelling ontheffingen verkeersbesluiten

Onder rubriek 4.17 is een legesvrijstelling opgenomen voor ontheffingen van verkeersbesluiten die verleend worden aan aanwonenden, eigenaren of gebruikers van aanliggende gronden, hulpdiensten en dergelijke. Bij de invoering van bepaalde verkeersbepalingen, zoals inrijverboden om sluipverkeer tegen te gaan, werd in een aantal gevallen door rechtsvoorgangers van het hoogheemraadschap toegezegd dat aanwonenden en eigenaren/gebruikers van aanliggende gronden geen leges zouden hoeven te betalen voor de noodzakelijke ontheffingen voor hun voertuigen. Niet duidelijk is in welke gevallen die toezeggingen wel en niet zijn gedaan. Om die reden is hiervoor een algemene legesvrijstelling opgenomen.

toepasselijk tarief en afronding

Uitgangspunt van de tabel is dat per vergunnings- of ontheffingsaanvraag één tarief van toepassing is. In een aantal gevallen is het tarief afgestemd op de omvang van het werk en geldt een tarief per eenheid of gedeelte daarvan (bijvoorbeeld per 100 meter). Dit houdt in dat altijd wordt afgerond op een veelvoud van het tarief.

cumulatie

In twee gevallen gelden tarieven cumulatief, namelijk:

- wanneer bij een aanvraag meer ongelijksoortige beheersobjecten betrokken zijn (bijvoorbeeld een dam met uitweg);
- wanneer een aanvraag meer vergunning- of ontheffingplichtige werken of werkzaamheden omvat (bijvoorbeeld plaatsen van beschoeiing met demping, peilwijziging met verlegging van een oppervlaktewaterlichaam, grondwateronttrekking met lozing op een oppervlaktewaterlichaam etc.). Reden voor de cumulatieve werking in deze gevallen is dat per afzonderlijk beheersobject of per afzonderlijk werk een technische beoordeling van de aanvraag dient plaats te vinden en eventueel uitvoeringsvoorschriften moeten worden vastgesteld.

Wanneer een aanvraag om vergunning meer dan één werk van dezelfde soort betreft, dan geldt voor elk extra werk de helft van het tarief. Het moet gaan om werken of activiteiten die hetzelfde zijn als het eerste werk en geen aparte beoordeling vragen (b.v. twee uitwegen, drie dammen e.d.).

wijziging, verlenging

Voor wijziging of verlenging van een vergunning geldt een afzonderlijk tarief. De kosten van een dergelijke beschikking zullen in de praktijk nogal uiteen kunnen lopen, maar wanneer dat het geval zal zijn is op voorhand moeilijk aan te geven. Om die reden is vooralsnog gekozen voor een uniform tarief.

Het wijzigen van de tenaamstelling van een vergunning ingeval deze overgaat op een andere rechthebbende wordt niet aangemerkt als een wijziging van de vergunning. Hiervoor worden dus geen leges geheven.

deskundigenadvies

In sommige gevallen kunnen vergunningplichtige werken of werkzaamheden zo ingrijpend zijn dat het gewenst is een extern deskundigenadvies te vragen. Volgens vaste rechtspraak kunnen de werkelijke kosten hiervan op de aanvrager worden verhaald, mits deze vooraf over de geraamde kosten geïnformeerd wordt en daarmee akkoord gaat.
